ZPRÁVA Z CYKLOVÝLETU – 17. ZÁŘÍ 2019

Vážené spolujezdkyně a spolujezdci, organizátoři ze Senior fitnes!

S radostí nad vydařeným dílem posílám všem report z našeho letošního jubilejního desátého kolovýletu – tentokrát do Brd, kam jsme vyrazili v úterý 17. září. Odměnou za to, že jsme do puntíku dodrželi plán naší cesty jihozápadní částí Brd, nám byla neuvěřitelná změna počasí v ten den. Ještě když jsme přijížděli do místa přesedlání z aut na kola – poblíž obce Mýto u sjezdu z D5 číslo 50, jsme s obavami nahlíželi na masiv Brd zahalený dešťovými mraky. Ale než jsme v Medovém Újezdě, odkud startoval náš kolovýlet, kola z nosičů odmontovali, začaly se mraky rozestupovat až do závěrečné fáze, kdy nás u Padrťských rybníků vítal intenzivní sluneční svit.

Cesta do brdských lesů vedla mohutnou tankovou cestou do Strašic. Překonali jsme první kilometry silného stoupání. Za Strašicemi jsme vjeli do lesa a od hradiště Vimberk nás provázela říčka Klabava, stejně romantická jako Vrchlice z minulé cesty Kutnohorskem.

Přejezd přes švédský most v Dobřívi

Dorazili jsme do milé obce Dobřív, kde nás vítal starý vodní hamr, tentokrát ovšem v rekonstrukci. Než jsme objevili starý jedno-obloukový pískovcový most, zvaný švédský, vítala nás stará hospoda, překvapivě otevřená již od desáté hodiny dopolední. Vnadná servírka nás pozvala na několik druhů piva, ale především na vynikající francouzskou cibulačku. No nepohrdli jsme laskavým přijetím i krmí. Posilněni jsme vyrazili do dalšího stoupání směrem k Mirošovu a dále přes Skořici do Trokavce.

Poté nás čekalo sedm kilometrů nahoru k lesu před padrťskými rybníky. Vzduch se pomalu ohříval, jakož i naše tělesné schránky pod vlivem příkrého stoupání, které jsme nazvali jako obvykle „výtlakem“. Padrťské rybníky jsou opravdu nádherné, voda čisťounká, okolní příroda velmi přitahuje. To už jsme měli za sebou prvních třicet kilometrů, další, hlavně směrem nahoru k vrchu „Kočka“, nás čekaly. A nastal další výtlak. Naštěstí skoro poslední. Dofuněli jsme až do nadmořské výšky 759 m nad mořem. Tak vysoko jsme ještě letos, možná ani v předchozích letech, nebyli.

Pak nastal dlouhý sjezd kolem „Tří trubek“ a stejnojmenného loveckého zámečku až do Strašic. Vědomi si jisté časové rezervy dali jsme si ještě malého Bernarda „nefiltr“. Posilněni jsme vyrazili na závěrečnou část naší cesty, opět po široké tankové cestě přímo nahoru na střechu

světa. K naší absolutní demotivaci přispělo několik „závoďáků“, kteří nás bez hany i ostychu předjeli razantním tempem. Odměnou nám byl strmý sjezd zpátky. Mě tak rozvášnil, že jsem přehlédl odbočku na Medový Újezd a skončil jsem až na konci „panelky“ před Holoubkovem. Tam jsem byl dostižen starostlivými děvčaty, která mě přisoudila roli závodníka míru, který to přece s kopce musí urvat. Naštěstí do Medového Újezdu to byly necelé dva kilometry, takže Fanda, který udržel i stopu, nemusel u našich aut moc dlouho čekat.

Zpátky do naši bydlišť jsme se vrátili po plzeňské dálnici před sedmou hodinou večerní. Na startu i v cíli jsme byli čtyři – Květa, Lenka, Fanda a já. Ujetých kilometrů jsme zapsali 54, celkové stoupání přes tisíc metrů, nejvyšší bod 759 m. Celkem tedy máme už 607 kilometrů.

Horní padrťský rybník

Nejvýraznějším kladem dnešního desátého kolovýletu byla nádherná, ani kůrovcem neposkvrněná, příroda. Fakt nádhera – kdo nebyl, může litovat. Příští, jedenáctý kolovýlet bude ve čtvrtek 10. října a naše cesta povede před Klánovice a Říčany na Klokočnou, kde si dáme zaslouženě nějakou dobrou krmi od mistra kuchaře Sapíka. Odtud se odvalíme do Mnichovic a potom přes Hrusice údolím Mnichovky k Sázavě a podél ní do Čerčan. Návrat vlakem na hlavní nádraží. Sraz bude na oblíbeném místě – nádraží v Horních Počernicích v půl deváté. Fotky pošlu zítra. Moc Vás všechny adepty cykloturistiky zdravím a vyzývám k hojné účasti na jednom z posledních letošních kolovýletů, v pořadí jedenáctém.

Krásný podzim přeje Ivan Liška.